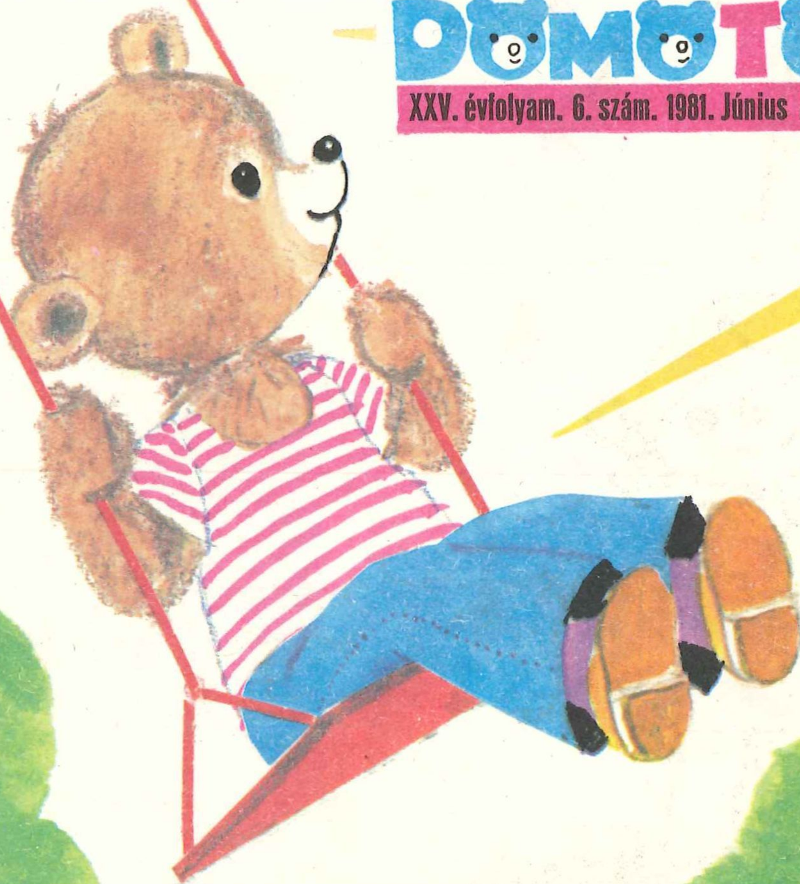
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXV. évfolyam. 6. szám. 1981. Június Ára: 4,50 Ft

MELLÉKLETTEL

PAPP LÁSZLÓ:

Libapásztor-mondóka

Legeltetem éds' anyámnak
aranypihés kislibáit.
Óvom őket, mindahányat,
kézbe veszem, melyik sántít.

Amikor megszomjúhoznak,
patakpartra hajtom őket.
Hazafutunk, amint sejtünk
csúnya zivatarfelhőket.

Sárga tolluk fehéredik,
nemsoká megtépjük őket.
Dunna, párna lesz belőle;
készítem az esküvőmet.

Nagy meleg van, úgy örülök
ennek a kis hűvös szélnek.
Patyi, patyi, paty-papatyi...
Csak érteném, mit beszélnek!

STUIBER ZSUZSA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

El kell nektek mondanunk, hogy Mackót megdicsérték az óvodában, mert ügyesen segít az óvó néninek! Hogy mit segít? Amit csak lehet! Tudja, hol vannak a szekrényben a bábok, ismeri a tányérok és az evőeszközök helyét. Még az asztalterítőket is elővesz, ha itt az uzsonna ideje. Náluk a kiscsoportban még nincs napos, akinek a terítés, a tányérok, poharak kirakása a dolga, hogyne örülne hát az óvó néni, amikor önkéntes segítőtársa akad! Mackó sosem visz egyszerre több dolgot, csak egy tányért, azután a következőt, szépen sorban. A poharakat meg a talpuknál fogja meg, nehogy bemaszatolja a peremét, ahol inni szokás. Ti miben segíthettek az óvó néniteknek? Ugyan áruljátok már el nekünk! Rajzoljátok le!

Régen volt április, szinte már el is felejtettük, de azért ideírjuk áprilisi fejtörőnk megfejtését. Aki lerajzolta a cseresznyét, a kalapácsot és a csillagot, jól választotta ki a hasonló csengésű szavak közül az eltérő hangzásúakat.

Jutalmat a következő barátainknak küldünk:

Bárdi Attika és Lacika, Bíró Dániel, Horváth Eszter, Konecsny Anna, Kovács Ági és Andrea, Solti Miklós, Budapest — *Bácsi Imre,* Nagyhegyes — *Bernáth Anita,* Oroszlány — *Besenyi Viktor,* Hatvan — *Borbély Gábor,* Békéscsaba — *Boros Gábor,* Csákvár — *Demény Robika,* Salgótarján — *Fehérvizi Virág,* Ugod — *Horváth Dániel,* Dunaújváros — *Kovács Györgyike,* Gyál — *Madácsi János és István,* Nyírbogát — *Orosz Gábor,* Sarkad — *Papp Gábor,* Székesfehérvár — *Sári Anikó és Lalika,* Pomáz — *Soltész Lacika,* Tiszaszőlős — *Takács Lilla és Emőke,* Zalahaláp — *Tarsoly Gabika,* Siófok — *Tóth Marika,* Baracska — *Varga Bálint,* Győr — *Vodenyák Roland,* Barcs — *Általános Iskola 1. b. osztály,* Jászalsószentgyörgy.

Napsütést, melegét, szép nyarat kíván mindenkinek a két jó barát

Fickó és

W. PETROLAY MARGIT:

A királyné libái

— Hej, libuskáim, erre, libuskáim! Ne arra a sárba, sáros lesz a szép sárga cipellőtök!

Így hajtogatta, terelgette Hanyicskó a királyné asszony kedves libáit a libapimpós réten. Kis vesszőt fogott a kezében, azzal kormányozta a hangos népséget, ha egy helyütt lelegelték, friss gyepre terelte őket. Kékfestő szoknyája úgy libegett, lengett a zöld fű között, mint valami nagy harangvirág.

— Erre, libuskáim, arra libuskáim, szép selyemrétre, tükrös patak mellé!

Történt egyszer, hogy a királyné asszony piros lábú libája szép aranytojást tojott. Azt bizony! Hanyicskó csak ámult-bámult rajta, aztán vitte szaporán a királyné asszonynak.

— Királyné asszonyka! Aranytojást tojott a piros lábú libája!

— Ez bizony tiszta színarany — nézte a királyné —, no, ilyen csudát se láttam még! Be is teszem üveges szekrényembe.

Hanem mégse tette üveges szekrénybe, hanem beletette vesszőszakajtóba: egy tojás, két tojás, jött még hozzá sok tojás. Mind színaranyból, egy sem ezüstből. Egy hét, két hét, mire itt volt az ideje, apró aranylibák keltek ki belőle. Puha pelyhük volt sárga aranyból, kemény csőrük volt vörös aranyból, pici sárga lábuk tiszta színaranyból.

Hej, a szomszéd királyasszonyokat csak ette-emésztette a sárga irigység! Büszke is volt a királyné asszony, hogyne lett volna büszke!

De nem is bízta már őket Hanyicskóra, de nem ám! Egy ilyen kis kurta szoknyás, lenhajú leánykára bízni a drága jószágokat? Mert mi lesz, ha lecsap rájuk a héja, vagy előjön az erdőből a róka? Ember kell ide, még abból se olyan akármilyen!

— Mehetsz, Hanyicskó, itt van a béred, amit megszolgáltál, talán adnak érte egy piros pántlikát szőke varkocsodba! Csak ne pityeregj, no! Beállhatsz máshová, közönséges libák mellé. Aranylibák mellé legalábbis generális illik.

Hoztak is a libák mellé generálist, csaptak is nagy hűhót! Külső országból hozatták, mert náluk bizony egy se akadt.

Piros pünkösd napján aztán kiterelték őket a királyi libalegelőre. Elöl ment a piros lábú liba. Nagy volt a becsülete, amióta aranytojásokat tojott. Utána a kis aranylibuskák szép sorjában, ahogy a libamóres parancsolja. A kislibák után ment a generális, tele volt a melle medáliákkal, egyik jobban csillogott, mint a másik. Lakáj vitte utána az aranypálcát, amivel a libákat kormányozza.

— Gá-gá-gá — gágogott a piros lábú liba, tetszett neki a nagy megtiszteltetés.

— Li-li-li, li-li-li — sipákoltak a kis aranylibák, és mohón kapdostak a fejük felett repdeső cserebogarak után.

— Haj-haj-haj — hajtotta őket a generális, de előbb hátrafordult, és elkérte az aranyvesszőt a görnyedő lakájtól, és úgy suhintott közéjük.

Szépen ki is értek a zöld selyemrétre, neki is estek a friss lóherének, a nyalánkabbak meg vadibolya, százszorszép után keresgéltek.

Hát egyszer csak — gá-gá-gá! — elgágogta magát a királyné asszony piros lábú libája, és fölrepült a legmagasabb fa tetejére.

— Li-li-li, li-li-li — sipogták a kis aranylibuskák is, megcsapdosták a levegőt gyenge kis szárnyukkal, de nem tudtak utánarepülni.

— Haj-haj — kapta ki a vesszőt a generális a lakáj kezéből —, nem jössz le onnan mindjárt!

De a liba meg se mozdult, csak onnan gágogott libaszokás szerint:

— Gá-gá, eszem á-gá-ba sincs!

— Legyere, ha mondom! Ne figurázz velem!

— Gá-gá, majd ha fagy! — gágogta a liba kevélyen. — Én vagyok a királyasszony piros lábú libája. Aranytojást tojok, aranylibát költök, nem parancsol nekem semmiféle generális!

A generális pedig — mit volt mit tennie! — hazaszalajtotta a lakájt a királyasszonyhoz.

— Királyné asszonyka, nagy baj van a réten — lihegte a lakáj —, felrepült a piros lábú liba a legmagasabb fára. Se szép szó, se csúnya nem csalja le onnét. Gyere ki te magad, talán inkább hallgat majd a te szavadra.

Futott a királyné, futott ki a rétre, vele futottak a frajlák, a dajkák, de még a konyhaszolgálók is.

— Kedves, szép jószágom, piros lábú libám, szállj le onnét a legmagasabb fa tetejéből!

— Gá-gá, addig biz én le nem szállok, amíg innom nem adsz arany mosdótálból.

— Adok, hogyne adnék, én kedves jószágom.

Szaladtak is már a frajlák a palotába, ott is egyenesen fel az ágyasházba, hozták is a nehéz arany mosdótálat.

De a piros lábú liba csak nem akart leszállni a legmagasabb fáról.

— Töltesd előbb tele húsvéti szagos ró-

zsavízzel, aranylibácskáim hadd füródjenek benne!

Hozták a frajlák a húsvéti szagos rózsavizet, majd egész hordóval, de a piros lábú liba csak nem akart leszállani a legmagasabb fáról.

— Támasszátok ide a Jákob létráját, akin az angyalok fel s alá sétálnak, azon majd lejövök a legmagasabb fa tetejéről.

— Uramfia! Hogy segítsünk ezen? — sopánkodtak a frajlák; ilyet még nem láttak, amióta világ a világ.

— Kedves egy jószágom, mért kívánsz már ilyet? Miért szomorítod jó gazdaasszonyodat? — Aztán ígért hetet-havat: ketrecet néki aranyból ácsoltat, vályút bele színezüstből tétet, márványkővel rakatja ki a gyalogutat, amelyiken hazajárnak a királyi libalegelőről.

Hanem a libának nem használt a szép szó, csak ott begyeskedett a fa tetejében, s csak nevette őket, valamennyit.

De egyszer csak hátul, a konyhaszolgálók mögött megcsörrent valami, megszólalt egy kis hang, olyanféle, mint a kislibák sipákolása:

— Haj, libuskáim, erre, libuskáim, friss kukoricára, aranyszín sárgára!

Megmozdult erre a királyné piros lábú libája, felemelte két nagy, fehér szárnyát, nem is kellett néki Jákob lajtorjája.

Gá-gá — lajtorja ide, lajtorja oda, mégiscsak sárga szemű kukorica csörög Hanyicskó kötőjében. Hiába állt ott a libagenerális.

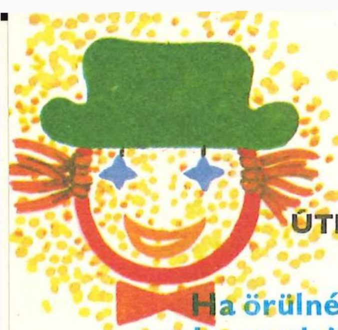
Egyszeribe kiment a fejéből az egész nagy megtiszteltetés, kapkodta a kukoricaszemeket egymás után, s nyelt rája nagyokat. Utána meg jót ivott, ha nem is arany mosdótálból, húsvéti szagos rózsavízből, de friss patak vizéből. Ahogy egy libának dukál. A kis aranylibák meg úgy meglubickoltak benne, mintha csak közönséges sárga pihés kislibuskák lettek volna.

Akkor aztán csak így szólt Hanyicskó:

— Haj, libuskáim, aranymadárkáim! Haj, ki a rétre, libalegelőre! — és megsuhintotta kis vesszejét.

Hát csak mentek mind utána, mint annak a rendje, rá se néztek a generálisukra, akit pedig egyenesen az ő tiszteletükre hívtak idegen országból.

Bohóc a lámpán

ÚTMUTATÓ A MELLÉKLETHEZ

Ha örülnél egy kedves, vigyori bohócnak, amelyik a lámpádon himbálózva mulatságos fintorokat vág, tedd a következőket: Vágd körül a mellékleten látható piros karikát, fektesd kemény papírra, rajzold körül, aztán vágd ki és ragaszd egymáshoz a két karikát. Ez lesz a bohóc kemény feje. Fesd be pirosra a másik felét is.

Színes, vastag fonalmaradékból vágj körülbelül 10 centiméter hosszúságú darabokat, hajtsd félbe mindegyiket, és hurkold a fej két szemközti oldalára. Máris van két hajpamacsa a bohócodnak. A csillagszemek meg a száj két-két felét úgy ragaszd össze, hogy a fehér oldalukkal egymás felé nézzenek, közéjük pedig csippents egy-egy fehér cérnaszálat. A száj sokkal hosszabb szálon függjön, mint a szemek. Nemcsak azért, mert a száj mélyebben helyezkedik el, hanem azért is, mert ugyanennek a szálnak a kalapon átbújtatott, túlsó végénél fogva függ a lámpán a bohóc. A kalap két fehér oldala közé ragaszd a piros karika felső részét és a többi cérnaszál másik végét is. Így libegnek szabadon a szemek meg a száj. Rövid cérnaszálon még egy csokornyakkendő is fityeg az áll alatt. *K. M.*

KÁNTOR ZSUZSA:

FELHŐJÁTÉK

Egyszer volt egy Felhő-delnő, volt neki
széles karimájú kalapja,
fidres-fodros ruhája, annak a tetejébe
hosszú, áttetsző hárászkendője.
Libegő-lebegő, dagadó Felhő-delnő úszik
a levegőégen. Két karját széjjeltárja, a fejét
hátraveti, átsüt rajta a nap, pirosra színezi
a kalapját
meg a hárászkendőjét,
és annyira-de-annyira átmelegíti, hogy fogja
a Felhő-delnő, leveti magáról előbb
a szalmakalapot,
aztán a hárászkendőt.
Lett is neki mindjárt két gyereke.
A kendőből:
párduc,
a kalapból:
kisnyúl.
De ő egyet se törődött velük. Se egyik
gyerekével, se másik gyerekével. Se a nagyobbal, se a kisebbikkel. Egyet se búsult,
hogy mi lesz velük, mert ha egy felhő búsul,
akkor elnehezedik, és nem bírja megtartani
magát fönt a levegőégen. Így hát szépen,
könnyedén, méltóságteljesen
tovább úszott,
vissza se nézett.
Ott maradt a helyében
a két gyereke. Kapja magát a nagyobbik,
a párduc,
nekiesik a kisnyúlnak. Csakhogy
helyén ám annak az esze; iszkol a nyúl,
hátracsapja a két fülét, lohol-lohol, míg csak
elér egy felhőtengert; beleveti magát, s lesz
belőle:
kis hal, úszkál a habok között vidáman,
hogy: na most megmenekedett, soha többé
semmi baja se lehet. Csakhogy a párduc-

STUIBER ZSUZSA rajza

CSEH KÁROLY:

Télvég

Fák fagylaltját
nyalja már
piros nyelvű
napsugár.

Siet vele:
elolvad,
s vízzé válik
maholnap.

SZÉKELY DEZSŐ:

Téli kertben

Havasak a kopár kertek.
Madártollak deresednek;
ázik-fázik a széncinke:
nincs kabátja, nincsen inge,
lábán nincsen bundacipő,
pedig zord a téli idő.
Ki védi meg? Ki gondozza?
Tél, te szeles falurossza,
ne törd be a háztetőket,
se a madáretetőket!
Hóviharból elég volt már:
inkább hóvirágot hozzál!

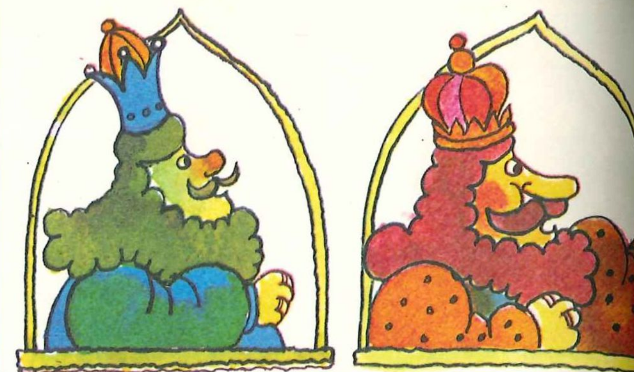

W. PETROLAY MARGIT:

A juhásznak jól megy dolga

Volt egyszer egy juhász, annak volt egy subája. Vígan élt a juhász: ha fázott, nyakába kerítette a subáját, göndör fele befelé, a kopasz kifelé. Ha meg melege volt: leterítette a földre, aztán jómaga is reá ereszkedett. Azontúl semmi gondja nem volt.

De ha nem volt a subára, annál több volt a fiára. Mert volt a juhásznak egy siheder fia is. Egy szép napon így szólt fiához a juhász:

— Kedves fiam, kijártad a kis iskolát, ki a nagyot is. Itt az ideje, hogy valami mesterséget tanulj. Azt akarom, nagyobb úr légy, mint az apád.

A fiú csak rábökött a fejével, hogy jól van, azzal befordult a konyhába, ahol az anyja éppen a kenyeret szedte ki a kemencéből.

— Kedves anyámasszony, ne sajnáljon tőlem egyet azokból a cipócskákból, mert én mostan elmegyek a háztól.

— Ugyan hová mégy, kedves egy fiam? — kérdezte az anyja.

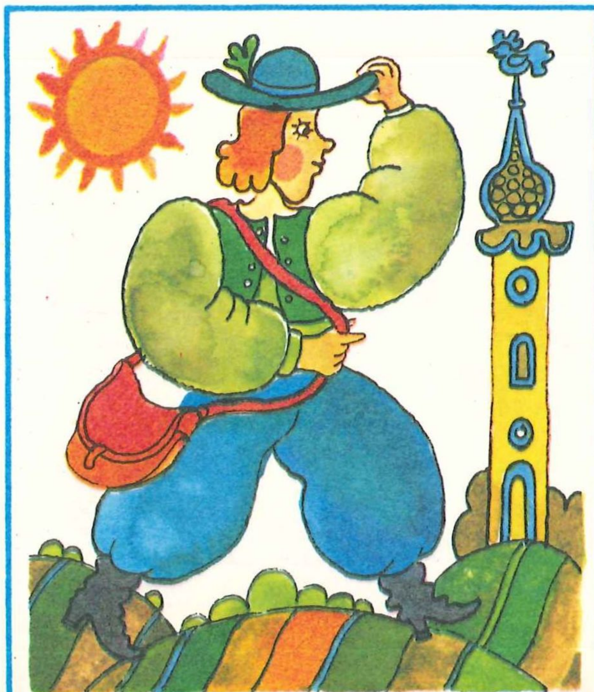
— Én bizony elmegyek mesterséget tanulni, hogy nagyobb úr legyek, mint az apám.

— Hát csak menj isten hírével — mondta a juhász felesége, csak aztán meg ne vess ám minket, ha valami nagy úr talál lenni belőled! — Betarisznyált a fiának, nemcsak meleg cipót, hanem még friss gomolyát is, úgy eresztette el őt a nagy útra.

Elindult a legény, ment is egy darabig, de hamarosan húzni kezdte vállát a tarisznya.

Könnyítsünk rajta! — mondta magában, azzal le is akasztotta, kiszemelt magának egy vackorfát az út szélén, az alá le is telepedett. Fel se kelt, míg tartott a meleg cipóból, friss gomolyából. Akkor kezdett csak

körültekingetni, hogy most már aztán merre is visz az út.

Hát ahogy ott meregeti a szemét, csak meglát egy tornyot. Jó messzecskén látszott, hát elkezdte csalogatni, jönne tán közelebb. De a torony csak állt, rá se hederített. Gondolta a legény: talán nem hallotta? Elkezdett hát jó hangosan kurjongatni feléje. De a torony csak meg se mozdult, mint aki süket. Mit tehetett a legény egyebet, felvette az üres tarisznyáját, és elindult ő maga a torony irányában.

Ment, ment, mendegélt, egyszer csak egy faluba ért. Dobolás volt éppen, ott ment az út közepén a kisbíró nagy peckesen, s a

szép lányok, eladók, mind kifutottak a kerítéshez.

„Ez éppen nekem való mesterség, ezt ugyan érdemes kitanulni!" — gondolta magában, azzal oda is állt a kisbíró elé.

— Ki akarnám tanulni a kisbíróságot, hogy nagyobb úr legyek az apámnál!

— Mi sem könnyebb annál! — felelte a kisbíró. — Három nap az inasság, három pof' a fizetség. Azonkívül még egy dob is kell hozzá.

— Dob? — kérdezte a legény. — Hát az ugyan hol terem meg?

— Az bizony a dobfán terem, doberdőben, sehol máshol az égvilágon, de csak annak, akit az isten is kisbírónak teremtett.

— Jól van, majd megpróbáljuk — felelte a legény, s megköszönte szépen az útbaigazítást, azzal elindult az orra után.

Jócskán mendegélt már, mikor eszébe jutott, hogy el is felejtette kérdezni, merre is az a doberdő. De vissza már nem akart fordulni, hát csak elindult megint a legközelebbi torony irányába.

Ment, ment, mendegélt, amíg egy fényes, nagy palotához nem ért. Most már könnyebb volt az útja, nem nyomta a hátát se friss cipó, se gomolya.

Volt a fényes palotának három szép ablaka, azon nézegetett kifelé három szakállas király.

— Adjon isten, vén királyok! — billentette meg kalapját a legény.

— Fogadj isten, vándorlegény — bólogattak a királyok —, kerülj beljebb nálunk!

Az nem sokat kérette magát, leverte a port a csizmájáról, ne menjen porosan ilyen úri helyre. A három király meg ott várta őt a pitvarajtóban. Szépen el is látták étellel-itallal, fényes aranyakkal, jó útravalóval.

Ő jót evett-ivott, az aranyakkal megrakta a tarisznyáját, mégse nagyon volt továbbmehetnékje. Pedig a jó tanácsokat se sajnálták tőle, az is kitett egy tarisznyára valót.

Búcsúzkodásra került már a sor, hát nagy akadozással kibökte, hogy nem is nagyon kívánkozik már a doberdőbe, inkább kitanulna királynak, ha nem volna nehéz.

— Mi sem könnyebb annál! — felelték a királyok. — Három nap alatt kitanulod minden csínját-bínját, csak egy ország kell hozzá.

Ám a legénynek szégyenszemre be kellett vallania, hogy néki bizony az hiányzik.

— Nagy baj, nagy baj — bólogattak a királyok.

A legény meg kérdezgette, hogy hát anélkül nem lehetne-e valahogyan. De a királyok a fejüket csóválták, hogy ország nélkül bizony bajos a dolog.

Csakhogy a legénynek már nagyon megjött volt a kedve a királykodáshoz, hát meg-

SOMORJAI ÉVA rajzai

kérte őket szépen, nem tudnának-e valahol egy gazdátlan országot.

A királyok elővették a mappát, nézték elébb szabad szemmel, azután meg nagyítóüveggel, de csak annyit tudtak mondani, hogy a világ egyik fele a török császáré, másik fele a magyar királyé, a többin a sok apró-cseprő királyka osztozkodik, de gazdátlan egy talpalatnyi sincsen, hanem ha a holdvilágban. De az egy kicsit messze esik innét.

— Az a legkisebb baj! — mondta a legény, szépen parolázott mind a hármójukkal, megköszönte a szívességüket, fogta a tarisznyát — ott lógott egy szegen a pitvarban —, és elindult, hogy megkeresse a hold világát.

Ment, ment, mendegélt, hát egyszer csak azt látja, hogy egy darabka hiányzik a holdvilágból.

Hohó! Lopják az országomat! Jó lesz sietni! — mondta magában, de akárhogy is sietett, másnapra megint hiányzott egy darab. Lassan egy vékony karika látszott belőle, a végin az is elfogyott. Ott maradt a koromsötétben. Azt se tudta, merre menjen, mindenfelé setétséghez koppant a feje.

Amint ott álldogál nagy tanácstalanságában, csak lát valami tüzet.

No, elmegy, megnézi. Pásztorok feküdtek ott a tűz körül. Beszélgettek, mesélgettek, bográcshúsból eszegettek. A legényt is megkínálták, kanalat is nyomtak a kezébe.

Bizony jóféle birkagulyás volt az! Odaháza már megunta, de most ugyan jólesett neki.

Mikor aztán ettek, jó butykosból ittak is rá, megkérdezték a jövevényt: mi jóban jár?

A legény meg elsorolta, hogy ő biz elindult kisbíróságot tanulni, de közben kedve kerekedett királykodásra. Itt meg most látja, hogy a juhászság még jobb mesterség, ki is tanulná szíves-örömest.

— Mi sem könnyebb annál — felelték a pásztorok —, csak egy pulikutya kell hozzá. Az meg akad a vásárban. Éppen most van a szegődés ideje.

Másnap reggel odább is állt a legény, elment a vásárba. Csak füttyentett egyet-kettőt, jött oda pulikutya tíz is, ha nem több. Csak választania kellett közülük.

Ki is választotta a legborzasabbat, legszemesebbet. El is szegődtette Szent Mihály napjáig, élete fogytáig. Két pár csizmatalpalás, kontraktusra áldomás, úgy ment haza jó apjaurához.

— No, fiam — fogadta a juhász —, nagyobb úr vagy-e apádnál?

— Kedves apámuram, nincs nagyobb úr a juhásznál! Nem parancsol néki senki az égvilágon. Ő maga meg parancsolhat a pulikutyájának. Ha akarja: szótfogad. Ha akarja: nem fogad.

Én kis kertet kerteltem...

Mindenki szívesen játssza, hogy kis háza van, baromfiudvarral, virágokkal. Most megmutatjuk, hogyan készíthetsz az állatok részére kerítést.

Törj kisujjnyi vastag, egyforma hosszúságú gallyakat, és szúrd a földbe, amolyan tyúklépéshez hasonló távolságra egymástól. Keress hosszú szalmaszálakat vagy gyenge vesszőket, és hajlítsd őket a földbe szúrt gallyak közé: egyszer előre, egyszer hátra, előre, hátra... Ha elkészült az udvar, tedd bele a játékállataidat.

K. M.

SZÁVAY EDIT rajzai

MAKK MARCI JÁTÉKÖTLETE

Doromboló cica

Ülj a sarkadra, és hajolj előre. A két alkarod egymás előtt támaszkodik a földön — merőlegesen a térdedre. Te vagy a cica. „Lépegess” át egyik karoddal a másikon, így nyújtsd ki a törzsedet jó messzire. A térded ne mozduljon; homoríts a hátaddal! Amikor már nem tudsz tovább menni, lépegess visszafelé a térdedhez. Most domborodik a hátad, mint a cicáé, amikor felpúpozza. Ismételd meg a sétát oda-vissza legalább ötször, és dorombolj is hozzá!

DEMETER RÓZSA

KEREKES GÁBOR:

Találós kérdések

SÓTI KLÁRA rajza

Hőt is adok, fényt is adok,
hamarosan ellobbanok. *(tűz)*

Többször mosnak naponta,
mégse kopom el soha. *(fog)*

Engem is akasztanak,
énrám is akasztanak. *(fogas)*

Összenyomnak: kiabálok,
elengednek: elhallgatok. *(duda)*

Huszadmagammal vagyok,
és bár hetenként vasárnap
megsikálnak, megnyirbálnak,
mégis ágyban maradok. *(köröm)*

Kedves Óvó néni!

Testvérem, Zsuzska helyett írok. Én már elsős vagyok, tudok írni.

Zsuzska elbúcsúzott az óvodától, ősszel iskolába megy. Azt mondja, írjam meg, hogy nagyon fog hiányozni neki az óvoda, a sok játék meg a kiságya. Legjobban az óvó néni. Zsuzska jelét, a kiflit, egy új gyerek kapja. Biztosan ő is nagyon fogja szeretni az óvó nénit. Ezt üzeni Zsuzska.

Bán Zoli

Ezt a virágot Zsuzska rajzolta.

SÓTI KLÁRA rajza

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

Most újra fantázia- és kézügyességfejlesztő játékot játszunk. Néhány különböző színű, olcsó gombfesték kell hozzá, egy kis tálkában víz, kicsi vatta, néhány füzetlap nagyságú fehér vagy világos színű csomagolópapír. És persze a kedves felnőtt engedélye és közreműködése ahhoz, hogy a gyerek egy kicsit pancsolhasson, maszatolhasson. Festeni fogunk az ujjunkkal. (A gombfesték a kézről szappanos vízzel lemosható.)

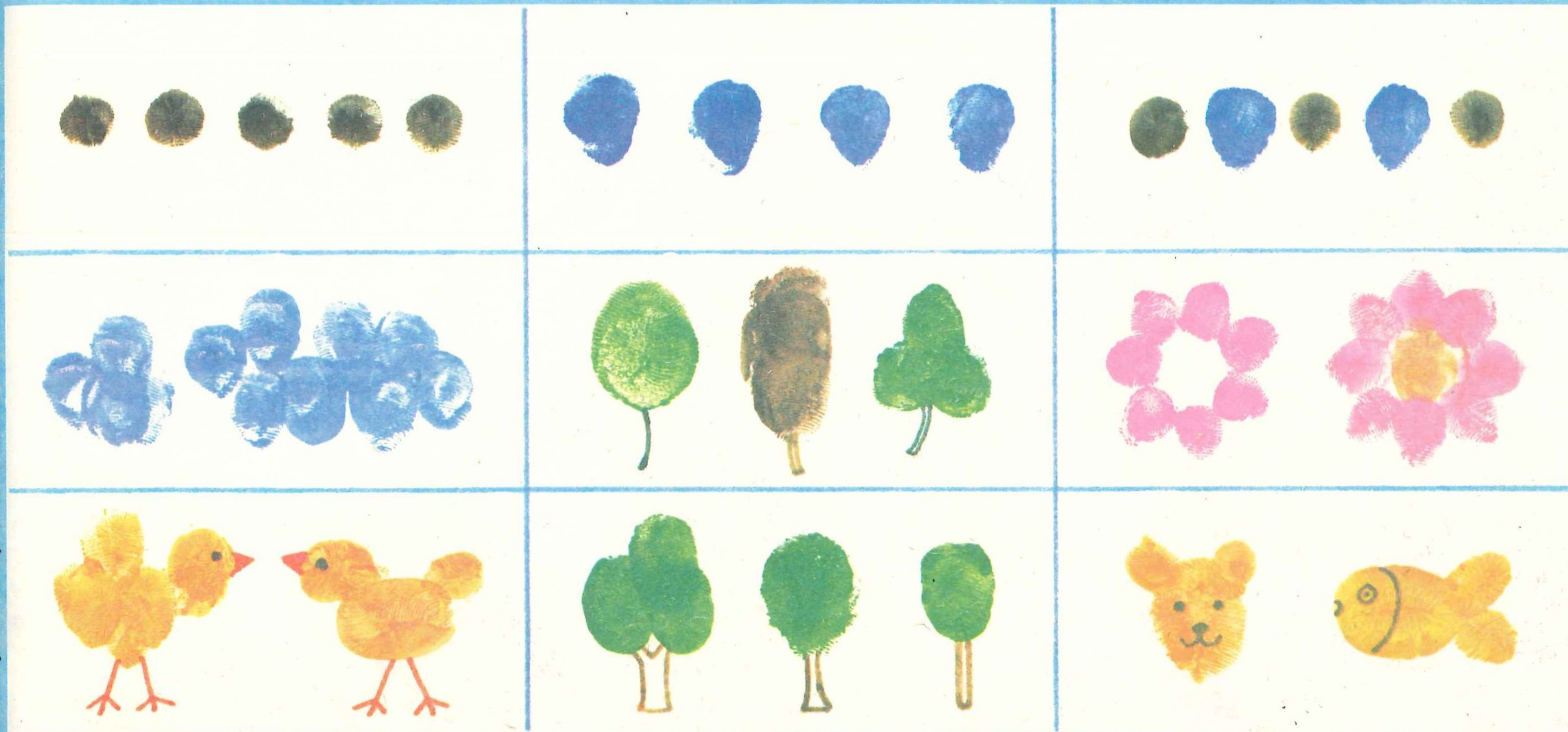
Először is rakjanak egy szétterített dupla újságlapot a földre vagy az asztalra, hogy a lakás tiszta maradjon, vegyék elő a gombfestékeket, tegyenek egy kicsi tányérba vízzel átitatott vattát. A gyerek nedvesítse be az ujját a vizes vattával, és a nedves ujjával érintse meg valamelyik gombfestéket, azután nyomja az ujját a csomagolópapír érdesebb oldalára. (A sima fele kevésbé veszi be a festéket.) Édesanya vagy más felnőtt segítsen kipróbálni, hogy kellő festéksűrűség és vízmennyiség legyen az ujjacskán. És most jöhet a pacsmagolás, festés. A festékes ujj

nyomata a papíron foltot, ujjlenyomatot hagy. Kisujjal — gyengéden érintve a papírt — vékony vonalat is lehet húzni. Ezután már csak a kettejük képzelőerején múlik, hogy mit festenek.

Tanácsoljuk, hogy először sorokkal, sormintákkal próbálkozzanak. Ilyen minta lehet a felnőtt és gyerek ujjnyomának váltakozása: egy kisebb — egy nagyobb. Azután a nyomatokból készülhetnek különböző virágminták, csibék, mackók; sárga festékkel szorosan egymás mellé és alá rakott nyomatból csöves kukorica. Tájat is festhetnek, ha különféle színű gombfestékkel dolgoznak: fehér, világoskék vagy világoszöld papíron sárga nap, sokféle alakú bárányfelhő, fák lombkoronával. Az is jó játék, ha a Dörmögő valamelyik meséjéhez készítenek festményt saját elképzelésük szerint, így, ujjal festve — például a Felhőjáték-hoz, vagy akár a Királyné libái-hoz. Attól függően festhetnek egyre gazdagabb témájú műveket, hogy milyen alapszínre mekkora ujjal milyen alakban-formában helyezik el egymás mellé a foltokat. Például sötétkék papíron apró, sűrűn egymás mellé helyezett kis foltok esti hóesést ábrázolnak, sárga és barna csíkokból festhető tigris, fekete vonalakból zebra.

Sok öröme telik ebből a játékból a gyerekeknek és a velük játszó felnőtteknek is. Kíváncsiak lennénk mi is az eredményre. Rajta, festőművészek, új ujjfestők!

R. K.

SOMORJAI ÉVA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK H

HOMOKOZNAK

— Ne játsszunk a Vadmalaccal!
— mondja Marci a bátyjának,
miközben a patakparton
építik a homokvárat.
— A Vadmalac nagyon vadóc.
Focizni sem lehet vele.
Tegnapelőtt úgy fellökött:
máig meglátszik a helye.

Épül már,
szépül már,
egyre szebb a homokvár,
ívelt hidak,
alagutak
formálódnak percek alatt.
Tömör bástyák, karcsú tornyok,
aki látja, az is boldog.
Ám úgy rémlik, nem mindenki;
mert valaki orvul támad,
és a várat
rombadönti.
Vajon ki az?
A Vadmalac!
— Elmenekül. Fuss, előzd meg!
Rohangásznak, kergetőznek...
A Vadmalac hamarjába
beugrik a pocsolyába.

Két bocsunk már nem követi.
Új várat kezd építeni.
Épül már,
szépül már
a második homokvár.
A Vadmalac ólálkodva
megint nagyon közel jár.
— Kergessük el — mordul Marci,
csakhogy Berci ezt suttogja:
— Hívjuk ide! Szükség lenne
egy széles, mély várárokra.
— Gyere ide, Vadmalac!
Játszhatsz velünk, ha akarsz.
Túrj egy árkot a homokban!
Te tudod ezt a legjobban.

Nem kell kétszer mondaniuk,
máris együtt játszanak,
s napsugarat tűz a várra
zászlóként a nyári nap.

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

F. GYŐRFFY ANNA rajza

ÉGSZAKADÁS, FÖLDINDULÁS

Éjjel egy egérke beszabadult a cipőbolt kirakatába, és rágcsálni kezdte a cipők sarkát. Utánaeredt a macska, meg akarta fogni az egeret. Lett akkora kergetőzés, rohangálás, hajcihő, hogy a cipők mind eldőltek, összevissza keveredtek. Csinálj rendet a kirakatban, párosítsd össze újra a cipőket. Egynek nincs párja, mert a nagy felfordulásban a szomszéd kirakatból keveredett ide. Melyik az? Rajzold le Dörmögőnek a párját vesztett cipőt!

K. M.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 13.50.—, félévre 27.—, egész évre 54.— Ft.

Index: 25 193